

MỘT THOÁNG NGẬM NGÙI

Sáng nay thứ Hai, ngày 11 tháng 11 năm 2019 trên TV, tôi vừa nhìn, vừa nghe Tổng thống Donald Trump tham dự và phát biểu trong ngày New York City's Veterans Day Parade, mà lòng vừa thương cảm, vừa kính trọng cho một tổng thống của chúng ta chỉ vì Make America Great Again, America First, mà bị tứ bề thọ địch trăm nghìn ngàn khó. Tổng thống Donald Trump ai cũng biết là vị tổng thống yêu quý lính, là vị Tổng thống đầu tiên đương chức trong 25 năm

Tổng thống Donald Trump và Đệ nhất Phu nhân Melania

qua đã nhận lời mời tham dự, và phát biểu trong ngày lễ vinh danh các cựu chiến binh Hoa kỳ trong Đệ nhất Thế chiến chấm dứt đúng 11 giờ sáng ngày 11 tháng 11 năm 1919. Cũng nên biết, dù mỗi năm được mời, nhưng chưa có một ông tổng thống nào của Hoa kỳ quan tâm, nói gì tham gia với tham dự! Bỗng điện thoại ai gọi? “Thì

cũng là những ông bạn già thất thập cổ lai hy quanh quất đâu đây”? Tôi nghĩ như vậy. Không, đó là ông bạn Phạm thành Kính ở tận thành phố Philadelphia của Pennsylvania gọi. Ông gọi hỏi thăm tôi “khỏe chưa” sau khi dự 52 Năm Khóa 2 Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia ở San Jose mấy ngày 26-28/11/2019 về, và nói tháng 10 sang năm sẵn sàng tham dự 53 Năm Hội ngộ Houston có cả con gái và ca sĩ Hoàng Anh Thư, có luôn xe mượn để phụ Ban tổ chức đưa đón anh chị em. Thiệt là một ông già gân, nhiệt tình, tốt bụng. Làm tôi lại nhớ về Năm Mười Hai Năm Khóa 2 Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia Hội Ngộ vừa qua.

Nhớ về Năm Mười Hai Năm Khóa 2 Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia Hội Ngộ vừa qua, không phải nhớ về việc tiếp đón, việc đãi đằng, việc anh chị em gặp gỡ nhau chuyện trò rộn ràng, rộn rã đã được nói trước đây rồi, mà chỉ nói về phần văn nghệ “còn một chút gì để nhớ để thương” đã để lại trong tôi vui thì có vui

thiệt, nhưng cũng vướng một thoáng ngậm ngùi, tênh hênh nỗi buồn vời vợi. Tại làm sao? Tại vì quý anh chị em đó, quý con cháu đó đã trùng trùng khó khăn đến với chúng ta, lại còn mở hết tâm can, tài cán hà hơi, tiếp sức làm văn nghệ cho ngày chúng ta hội ngộ thêm phần ý nghĩa, thêm phần tươi vui, thêm phần hào hứng, thâm tình. Một cách nào đó họ đã dẫn ta về quá khứ một thuở học trò thơ với mộng, bướm với hoa; một thời đời lính “gieo Thái sơn nhẹ tựa hồng mao” sống đó mà cũng chết đó; những năm dài bị gông cùm trong cái gọi là học tập cải tạo biệt xứ, lưu đày của Việt cộng... đã qua đi hơn nửa đời người một trăm năm.

Các cháu Thu Hồng, Mai Khanh, Giang Tử trong những chiếc áo dài xanh đậm màu lá cây, và những chiếc áo dài màu vàng ba sọc đỏ, hơi hám mang từ

Tam ca ANH THƯ THIÊN NGUYỆN, áo dài vàng ba sọc đỏ

trời đất Houston, Texas tới đây là Tam Ca Anh Thư Thiên Nguyễn đã làm sáng rực lên, làm tươi mát thêm, làm nên ý nghĩa biết chừng nào trong đêm hội trường đông gần hai trăm người. Hai cháu Thu Hồng và Mai Khanh thì tôi không biết gì nhiều. Riêng cháu Giang Tử, tôi biết là út nữ của anh bạn tù chết đi sống lại thân thiết của tôi tên là Võ Văn Sơn. Sơn ở tù gọi

là học tập cải tạo với tôi dài cả 5 năm trường ở Biên hòa, ở Yên Bái, ở Hoàng liên sơn, ở Lào cai, ở Vĩnh phú. Tam Ca Anh Thư Thiên Nguyễn nhu mì, duyên dáng, hát hay, càng hát càng được vỗ tay tán dương, càng được hàng cô, chú, bác ngợi khen nhiệt liệt. Các cháu đã hát nhiều bài, tôi nhớ có Khúc Hát Ân Tình, Thương Về Miền Trung, Em Vẫn Mơ Một Ngày Về, Chiến Sĩ Vô Danh. Tôi dám cả quyết, những bài hát xưa dễ làm tê tái, say mê những người như chúng tôi hơn rất nhiều những người trẻ sau năm 1975. Bởi những bài hát đó hát là hát cho chúng tôi sống lại một thuở lúc bấy giờ dính dáng vào những ngọt ngào, những

tang thương, những mất mát của một đất nước Việt Nam Cộng Hòa bây giờ chỉ là kỷ niệm. Trong các bài hát này, tôi nhớ nhiều là bài Thương Về Miền Trung của Duy Khánh sáng tác và hát. Duy Khánh mà hát bài hát này, tôi dù đang học bài, đang làm lật vạt cái gì đó cũng ngừng lại “để nghe tư liễu run trong gió. Và để xem trời giải nghĩa yêu”. Bài hát mà khoảng năm 1962, 1963 những anh chàng người Huế là Hạ sĩ quan Quân y của đoàn Mạnh hoạch, Phan thiết ăn cơm thánng nhà anh chị Bảy Sưa ở Đức long sát bên nhà tôi cứ đờn, cứ hát, và cứ từ từ có một anh lấy con bé Thuận, cháu anh Bảy Sưa trẻ, đẹp đương học lớp 10 làm vợ, làm mấy thằng nhỏ bạn học của nó yêu tình yêu học trò buồn bỏ học, buồn muốn chết, buồn có đưa đi lính, và đã “đền nợ nước”!

Chương trình văn nghệ hôm đó rất là phong phú, thiệt là hay, mà mình thì lo thù tạc với bạn bè lâu ngày mới gặp lại, bây giờ chỉ còn nhớ đâu nói đó, chắc chắn là không đủ, và không theo tuần tự được rồi. Năm nay không có chị Bùi Xuân Hoan, một giọng hát oanh vàng của toàn thể anh chị em Khóa 2 Học viện Cảnh sát Quốc gia, vì anh Hoan bất ngờ bị tai nạn, chị đã không có mặt. Thiệt tiếc! Đáng buồn! Chúng tôi xin cầu chúc anh Hoan sớm được bình phục. Tôi nhớ

Chị HÀ THỨC

trước hết chị Hà Thức từ Garden Grove, Nam Cali lên San Jose, Bắc Cali bằng xe đò Hoàng với chồng cũng chịu thương chịu khó hát bài hát Nếu Có Yêu Tôi. Một bài hát khó hát, và một người lớn tuổi nhìn thì khỏe mạnh, đẹp lão nhưng bệnh thì đầy người, và đi xe một đoạn đường dài trên 6 tiếng đồng hồ mới đó, thì tôi cho là “bà Thức

này gan thiệt là gan, gan đầy mình”. Ủa, chị Thức này, mấy lần trước thì Bảy Ngày Đợi Mong, Nếu Anh Đừng Hẹn nghe sao nó lịm ngọt, tình tứ quá, mà bây giờ chị lại hỏi gặng, nhắc khéo “Nếu có yêu tôi thì hãy yêu tôi bây giờ. Đừng đợi ngày mai đến lúc tôi qua đời. Đừng đợi ngày mai đến khi tôi thành mây khói...”. Hoặc ủng hộ cây nhà lá vườn hoặc hát hay? Chắc cả hai, nên chị Thức được

hoan hô dữ thiệt là dữ! Anh Hà Thức ở tù với tôi ở Biên hòa 1 năm, và 2 năm ở Z.30C Hàm tân, tính tình trầm tĩnh, ít nói nhưng rất là tình cảm, đồng điệu tình anh em. Chúng tôi thỉnh thoảng gặp nhau và thân nhau nhiều, vì anh chị Hà Thức thường qua thăm 2 đứa con gái và các cháu ngoại gần nơi tôi đang ở Kansas City, tiểu bang Missouri.

Nhớ đâu nói đó, tôi phải nhắc đến ông bạn Kính, Phạm thành Kính, Kính Mập hết sức chí tình chí cốt với những lần hội ngộ Khóa 2. Có điều, buồn cho người bạn tôi, vợ mới qua đời chưa được hai năm, hôm nay lui thủi có một

Anh PHẠM THÀNH KÍNH

mình. Lui thủi có một mình là không có vợ đi bên cạnh cặp kè như người ta, chứ Kính đi cùng với đứa con gái tên Phạm ngọc Kim Thoa, và dắt theo Nguyễn hoàng Anh Thư tức là ca sĩ Hoàng Anh Thư, người em bạn kết nghĩa đến giúp vui “không lấy một xu” đêm tiệc Kỷ Niệm 52 Năm Khóa 2 Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia tại nhà

hàng Dynasty Chinese Seafood Restaurant này. Sự hiện diện của ca sĩ Hoàng Anh Thư đã làm cho tiệc hội ngộ thêm phần tươi vui, hào hứng, thành công. Kính có biệt tài viết và hát những điệu vọng cổ rất hay, rất điệu nghệ. Đêm nay Kính trình bày bài hát Lời Tri Ân theo thể điệu Xuân Tình Lớ 1 để tỏ lời cảm ơn đến Ban tổ chức, rằng “Ban tổ chức đã gánh nặng lo toan bao ngày tháng vừa rồi. Ra trường dù đã 52 năm vẫn không quên những ngày cuối tháng mười...”; để tỏ lòng với quý hiền thê bạn bè mình, anh hát “Các bà chẳng ngại khó khăn, tần tảo nuôi con khôn lớn thay chồng. Nếu tôi làm vua, tôi sẽ chiếu chỉ rằng: “Mỗi bà một bảng Tiết liệt Phu nhân...”; cùng thêm quý vị giảng sư “Một tri ân nữa xin gửi các thầy Học viện un đức chúng tôi làm một Cảnh sát thật sự: Trừ bạo, An dân, Công minh, Liêm chính”. Nếu về Tân nhạc, tôi có thể so sánh giọng ông này, bà này giống hoặc hay như ông kia, bà kia, nhưng về cổ nhạc thì tôi không biết nhiều để so sánh, mà chỉ biết rằng, ông Kính này, “Ông hát hay lắm,

hay lắm ông Kính à”. Những tràng pháo tay vỗ, những cành bông hồng trao, tôi thấy Kính đã được anh chị em ái mộ, ngợi khen. Kính chắc cũng vui đi phần nào nỗi buồn năm nay không có vợ. Thiệt không vui cho bạn tôi phần nào!

Lại nhớ đến ông bạn Phạm đức Lân hiện đang ở Thủ phủ Sacramento của California với chiếc vest xám nhạt, và cái quần tây đen kiểu demi-season cho mình trẻ trung ra, linh hoạt hơn lên hát bài Ly Cà Phê Cuối Cùng là bài ruột, bài

Ảnh PHẠM ĐỨC LÂN

ăn khách của Tam ca Sao băng Duy Mỹ, Phương Đại, Thanh Phong thời xưa thời xưa Việt Nam Cộng Hòa. Lân hát như có tâm sự, có nỗi niềm ẩn náu trong lòng nghe sao hay thiệt hay, làm mình nhớ thời lính tráng ngày xưa; lại nghĩ về một kỷ niệm với ba thằng cháu con bà chị họ. Mỗi lần tôi từ Đà Nẵng về, từ Quảng đức về thì

lần nào như lần nấy, ba anh em nó đặt 3 cái ghế, một cái bàn, 3 ly nhựa nước lạnh làm như 3 ly cà phê, một vỏ gói thuốc Capstan Quân tiếp vụ không có điếu nào ở trong. Tụi nó làm y như người lớn đương ngồi uống cà phê, rồi “hát bài hát Ly Cà Phê Cuối Cùng cho cậu nghe”. Nếu còn sống hết thì tụi nó tuổi cũng trên 60 cả. Tội ba đứa không có đứa nào còn, vì một đứa thì tử trận ở Kampuchia năm 1979, một đứa thì vượt biên mất xác mấy tháng sau đó, và một đứa bệnh không có thuốc, và cũng không có tiền chữa, chịu chết năm 1982. Ông bạn Phạm đức Lân, một Đại đội trưởng CSDC từ Biệt đoàn 333 ở Đà Nẵng đến Đại đội trưởng CSDC tỉnh Thừa thiên-Huế tính tình vui vẻ, phóng khoáng, gan lì. Không ai lại không nhớ ống đã điều binh khiển tướng đánh như đánh giặc với Đại đội Trinh sát Tiểu khu Thừa thiên, làm rung động cả thành phố Huế năm 1971, làm ông Trung tá Tôn thất Khiên, Tỉnh trưởng kiêm Tiểu khu trưởng Tiểu khu Thừa thiên-Huế phải đứng ra giải hòa, không thì không biết tới đâu!? Nghe Lân hát, mà tôi cứ như thấy Lân trong đó “Tôi xông pha biên cương đã nhiều. Thương quê phận nghèo, nguyện đem chí hùng tranh đấu”, “Chúng mình cùng

là người trai sông núi, gặp thời bình khói, tranh đấu là niềm vui”. Trước đây ở Nam Cali nhân 46 Năm Khóa 2 Học Viện CSQG Hội Ngộ năm 2013 tại nhà anh chị Trần văn Tuất tôi đã nghe Lâm hát rồi, nhưng bây giờ tôi cảm nhận được tâm sự theo lời ca Lâm hát, tôi mới thấy Lâm hát hay thật, “hay lắm Lâm ạ”!

Tôi không thể không nhắc đến hai ông bạn “mầm non già” là ông bạn trẻ hơn tôi Trần văn Hoàng hiện ở Sacramento, California, và ông bạn già hơn tôi Nguyễn Ái ở Atlanta, Georgia đêm đó đã dám lên sân khấu hát và hát không ngừng lại hay đến thế. Rõ hai ông này mai danh ẩn tích cũng giỏi thật. Ông Trần văn Hoàng già thì có già, nhưng nét đẹp trai, hào hoa, linh hoạt vẫn còn phảng phất. Nếu không thì làm sao ông “cua” được cô thư ký trẻ, đẹp của tòa Hành chánh Tỉnh Thừa thiên-Huế; nếu không thì ông đâu dễ làm Trưởng cuộc CSQG Gia hội, Quận 2 của Thành phố Huế; và nếu không thì làm sao là Chiến Sĩ Xuất

Anh Chị TRẦN VĂN HOÀNG

Sắc của BCH/CSQG Tỉnh Thừa thiên-Huế năm 1974 để nhận cái đồng hồ Seiko 5 của Tướng Nguyễn khắc Bình, và 10 ngàn đồng bỏ trong bì thư của Tổng thống Nguyễn văn Thiệu tặng? Hoàng hát bài Tuyết Trắng mà trước đây tôi đã nghe anh bạn Tôn văn Pháp tại Khóa 2 Học Viện CSQG Hội Ngộ 46 Năm năm 2013 ở nhà anh chị Trần

văn Tuất. Tôi thấy anh Hoàng hát có vẻ là hát tân nhạc hơn anh Pháp hát có hơi hám điệu bộ cải lương. Hoàng hát với sự cố gắng “hát hay không bằng hay hát” một cách say sưa, chí tình với giọng Huế nhẹ nhàng, êm ái, làm khán, thính giả đêm đó ai nghe cũng phải tấm tắc ngợi khen. “Anh biết, chiều nay em anh buồn lắm. Đã hẹn nhưng chẳng thấy bóng anh sang” nghe thật là thấm thiết lời tình tự. “Anh ước sao tình mình như tuyết trinh, cho dù chúng mình không gian cách chia, cho dù tuyết trắng đã chìm trong màn đêm” nghe sao dịu dàng quá phải không chị Hoàng, cô nữ sinh Đồng khánh phải mê anh nam sinh Quốc học bây giờ là hiền thê? Tôi nghe có ai nói, như là ông Cao kiến Cơ chăng: “Thằng Hoàng

hát hay rứa tề"! Vậy, hóa ra ông bạn tôi đã "dấu nghề" từ hồi nào dạy cà? Tiếc là, tôi không chụp được một tấm hình nào của hai ông bạn một già một trẻ ca sĩ "mầm non già" này hết. Tiếc quá. Thôi thì tôi lấy hình ông bà Hoàng ngồi kè kè bên bàn tiệc cũng được chứ gì?

Bây giờ xin nói tới ca sĩ "mầm non già" Nguyễn Ái từ Atlanta, Georgia tới. Ái, dáng người cao cao, cứng cáp, tuổi đã 79 mà trông còn trẻ, khỏe, một Đại đội trưởng CSDC Quảng tín các năm 1968-1969, và Đà Nẵng các năm 1969-1971. Chị Ái, một cựu Giáo sinh Khóa 4 Sư phạm Qui Nhơn học năm 1965, ra trường 1967 đã trọng tuổi mà trí nhớ, nhất là nhớ thơ thì nhớ thiệt nhiều. Tôi nói là nói để giới thiệu sơ sơ về ông bà ca sĩ "mầm non già" vì kín cửa cao tường mấy chục năm nay, bây giờ mới tái xuất giang hồ huynh đệ chi binh. Đêm đó anh

Anh Chị NGUYỄN ÁI

Nguyễn Ái hát bài hát Chuyện Hẹn Hò, giọng Quảng trong trong, nhừa nhựa nghe sao buồn nhẹ nhẹ vào lòng lời thơ Hồ Dzếnh "Em cứ hẹn, nhưng em đừng đến nhé. Tôi sẽ trách - cố nhiên - nhưng rất nhẹ...Tình mất vui khi đã vẹn câu thề. Đờn chỉ đẹp khi còn dang dở...". Anh hát chừng nào thì tôi lại nhớ thằng bạn học cùng Đệ nhị C của tôi năm 1963 chừng nấy. Nhớ nó, vì nó

cứ hát bài này hoài thay cho lời tỏ tình với cô bạn gái cùng lớp nó yêu thầm nhớ trộm đơn phương. Yêu, mà sợ, mà không dám nói, mấy năm sau nó đi Lực lượng Đặc biệt chết trận, chắc mang theo mối tình học trò "cái thủa ban đầu lưu luyến ấy. Ngàn năm hồ để đã ai quên"! Anh hát lời ca rõ ràng, dứt khoát, nhưng nghe sao buồn nỗi buồn xa vắng, quạnh hiu "Em cứ hẹn chiều mai, rồi lại không thấy em. Áo ai xanh hờ hững đi vào đêm. Đợi một giây nghe bằng thế kỷ sầu. Em mới yêu lần đầu, anh đã yêu lần sau", "Thôi em cứ hẹn, nhưng em đừng đến nhé. Để anh buồn như anh chàng làm thơ". Về lại Motel 6, nơi chúng

tôi lưu ngụ mấy ngày ở San Jose, tôi lại phải có lời khen anh Ái lần nữa: “Anh hát hay lắm”. Chị Ái tuổi đã trọng, mà tối thứ Ba ngày 29 mới vừa về, nghe nói tờ mờ sáng hôm sau thứ Tư ngày 30 đã đi làm. Anh Ái cũng không chịu thua, cùng sáng ngày hôm đó, đã bắt tay vào nhiệm vụ Babysitter như trước đây coi cháu cho con đi làm.

Cũng vì ham “dzô, dzô” cho vui với anh em lâu lắm mới gặp mặt, nên như đã nói ở trên, tôi đã bỏ sót nhiều ca sĩ cây nhà lá vườn của ta, như trường hợp anh Trần Văn Bảy. Ông Bảy hát lúc nào, hát bài gì tôi không biết, nhưng nghe ồn ào “Bảy hát cà, Bày hát cà” thì thấy nhiều anh chị em đang chạy lên sân khấu

Anh TRẦN VĂN BẢY

tặng hoa hồng. Tôi cũng nhanh chân lẹ tay mau bước tới, cũng tặng Bảy một cành hoa hồng đỏ, muốn nói lời xin lỗi và khen rằng “Ông bạn đã làm vui thiệt là vui đêm nay sân khấu về chiều”. Mà vui thiệt. Hình như ông Bảy này đã chinh phục được cảm tình của nhiều anh chị em, nên được bá vai, bá cổ vây kín, với giọng cười, tiếng nói ồn

ào, náo nhiệt. Sau khi về nhà, tôi hỏi “Bảy hát bài gì”? “Đắp Mộ Cuộc Tình”, Bảy trả lời. Hóa ra “Đắp Mộ Cuộc Tình”, một bài hát đương thời ăn khách, mà hát hay nhất tôi vẫn cho là Đan Nguyên, không phải Đạt Võ, Quang Lập trong Giọng Ca Để Đời, hay ai ai khác hát sau này. “Say giấc mộng ban đầu, yêu người, thuở mới đôi mươi, em độ trăng tròn. Từng ngày qua phố, áo em trắng cả đường về. Lá thư ướp mộng học trò, mối tình xanh như khúc hát”, “Lá rơi đắp mộ cuộc tình, lá bay chất nặng tuổi đời. Nhớ người! ta rót ly này”. Bài nhạc này được tác giả Én Liệng Trùng Mây, Nhất Thống Sơn Hà là Vũ Thanh, thân phụ của ca sĩ Quốc Khanh viết từ năm 2006 với tên Cuộc Rượu Hai Mươi Năm lấy từ lời nhạc “Hai mươi năm, cuộc rượu còn đây, uống qua tháng ngày. Cố quên đi người, say hoài sầu không vui”. Đến năm 2013 Quốc Khanh hòa âm cho Đan Nguyên

hát lần đầu thì đổi tên là Đắp Mộ Cuộc Tình cho đến bây giờ. Bài hát nghe buồn
vời vợi, say say sầu sầu chơi vơi.

Bởi vì là một tiệc hội ngộ của những anh chị em ngày xưa bây giờ gặp lại
nhau, không phải một chương trình văn nghệ ca, vũ, nhạc nhà nghề, nên sự
trình diễn có tính cách amateur, chân chất, vụng về, vui niềm vui “ta về ta tắm
ao ta” thì không ai khát khe đòi hỏi phải xuất sắc thế này, phải xuất sắc thế kia
phải không. Chỉ khi nào không nhắc đến người điều hợp chương trình buổi hôm

MC NGỌC MAI

đó tuy không từ trường học
nào, từ lớp huấn luyện nào
ra, nhưng rất xuất sắc thì
mới đáng phiên hà mà thôi.
Tôi muốn nói đến MC Ngọc
Mai “Đây cô em gái Bắc kỳ
nhỏ nhỏ. Đây cô em tóc
demi-garçon. Chiều hôm nay
xuống đường đón gió. Cô có
tình cờ nhìn thấy anh
không” của ông bạn Nguyễn
Văn Lợi, Garden Grove,

California. Chị Ngọc Mai là Thân thị Ngọc Mai vốn là nữ sinh trường Trung học
Công lập Ngô Quyền, Biên Hòa cũng là nữ sinh viên trường Đại học Luật khoa Sài
gòn số 17 “con đường Duy Tân, cây dài bóng mát” thuộc viện Đại học Sài Gòn
năm nào hồi đó Việt Nam Cộng Hòa. Cũng xin đi vào một chút nữa đời tư đời
riêng của MC Phu nhân Ngọc Mai. Ông bạn Nguyễn Văn Lợi, tôi thường gọi là Lợi
Cầu Gành Biên Hòa tù “học tập cải tạo” của Việt cộng được thả ra vào tháng 11
năm 1984 với thân phận “ngụy quân, ngụy quyền” có duyên “Nguyệt hạ lão
nhân” chiếu cố se tơ cho “cô em gái Bắc kỳ nhỏ nhỏ” lấy làm chồng năm 1990,
và cho ông bà Lợi-Mai một cháu gái, để tháng 5 năm 1991 có con, có cái bằng
ấm với người ta qua Mỹ với H.O 5 theo chương trình tái định cư của Chính phủ
Hoa Kỳ cho những người VNCH ở tù Việt cộng từ 3 năm trở lên. Là người có học,
lanh lợi, trẻ trung, thông minh, MC Ngọc Mai đã linh hoạt điều hợp chương
trình một cách nhạy bén, trôi chảy, đúng điệu, hợp cách qua giọng nói dễ rót

vào tai khán thính giả của Bắc ký 54, và mái tóc còn vương vấn mái tóc demi-garçon của Brigitte Bardot, của Sylvie Vartan thuở nào, làm sân khấu tươi mát hơn, rộn ràng thêm.

Ngồi đây nói lại chuyện xảy ra đã nửa tháng, chắc không mặn nồng như mới đây mới đó, nhưng nhắc lại để nhớ thì một đêm Tiệc 52 Năm Khóa 2 Hội Ngộ tại Dynasty Chinese Seafood Restaurant ở San Jose ngày 28 tháng 10 năm 2019 thật đáng ghi nhớ, chắc không riêng tôi, mà tất cả anh chị em tham dự

RỒI MAI CHIA TAY một thoáng ngắm ngùi

đều đồng ý như vậy. Đáng ghi nhớ, vì không khí vô cùng ấm cúng, vì bạn bè gặp nhau chuyện trò vui vẻ, vì ăn uống những món ăn ngon miệng, và nhất là vì có một chương trình văn nghệ đặc sắc hơn bao giờ hết. Đặc sắc hơn bao giờ hết là lần đầu tiên Khóa 2 Hội Ngộ có ca sĩ đúng danh là ca sĩ chuyên nghiệp, và tài năng tham dự. Tôi muốn nói tới ca sĩ Hoàng Anh Thư

được ái nữ của anh Phạm thành Kính mời tới hát mà không tính tiền thù lao. Sự trình diễn của cô đã làm bữa tiệc thêm phần hào hứng, ý nghĩa. Cũng là lần đầu tiên Khóa 2 Hội Ngộ có các cháu Hậu duệ Tam Ca Thiện nguyện Anh thư đã có tấm lòng từ Houston Texas lên giúp vui, làm cho sân khấu buổi hôm đó hết sức rộn ràng, hay, đẹp...Thành quả này châm ngòi cho ý muốn sang năm 2020 có được một KỶ NIỆM 53 NĂM KHÓA 2 HỘI NGỘ 1967-2020 TẠI HOUSTON, TEXAS, mà trong danh sách ghi danh, tôi đã có được 112 anh chị em đã ghi tên vào, dù thời gian còn cả một năm nữa. Rất mong chờ. Rất đợi trông. Rất ao ước gặp lại nhau...

NGUYỄN THỪA BÌNH

Chiều ngày 11/11/2019

